

vajo ladje, urne ptice, mimo Reke, Trsata. Frankopana poslušata uskoško pesem, ki prihaja na krilih burje. „Smrt Benečanom!“ doni, hiti v Učkine gozdove. Stresejo se ceri in hrasti, zamajejo se bukve v gori, trese se smrečje, dren in trn v nižini.

„Smrt Benečanom!“ odjekuje Učka. Kimajo lovci, zalajajo psi, zapoje rogovi. Pa grozno, votlo se oglasi iz Učkinih jam: „Prognanstvo, pogin Uskokom — sramota Hrvaški!“

Dvema Frankopanoma se zamrači izraziti obraz. Nikolaj migne, plemenitih lovcev odlična družba se

spusti molče nizdol. Zamrla je krvava davorija, uskoško brodovje se je zakrilo za Bakrom. V srcu Frankopanov odmeva še grožnja: Sramota Hrvaški!

Sramota! A onadva bi ji ovila tako rada vence stare slave, stare moči okrog tožnega čela, s kraljevim plaščem bi ji ogrnila razsekane ude... Bi... Pa so tako tesne meje njunega delovanja. Zasledovane so od Nemcev njihove kretnje in besede. Preti jima nemilost dvora, gode se jima vsak dan krivice, jemljejo gradovi, posestva, častne službe...

Hrvaška velikaša nagneta glavi na konjski grivi.

(Dalje.)

Raj duhov.

Zložil Anton Medved.

Ko ura enajsta odbije,
vsa zemlja se v spanje zavije,
iz temnih grobov
kardelo duhov
priplava na svit mesečine,
zaraja čez tihe doline.

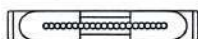
Ni čuti korakov, topota,
le halje viseče z života,
šume in vrše
kot večše plašné,
in glas neumljivega speva
po gluhih tokavah odmeva.

Mar rádosten spev je slovesa,
vabeč iznad zemlje v nebesa?

Morda je le jek
izgnancev na vek,
pridušen izraz hrepenjenja
po luči nekdanji življenja?

„O solnce na zlatem prestoli,
o zemlja s cvetočimi doli,
o sinje morje,
o gozd in goré,
kdo more spomin vaš zatreti,
kdor videl vas kdaj je na sveti!“

Zarana v usojeni uri
spet grobom odprejo se duri.
Mrličev je raj
končan in nazaj
zagrne jih rušina tiha...
Nad njimi življenje zadiha.

Zlati nauki.

Zložil Anton Medved.

Nedenarni in denarni,
vsi smo silno radodarni
z raznimi nauki.
A nauki so poceni,
dasi zlati, in kdor meni,
da nam moč dajéjo v muki,
da nas boljšajo nemara,
o, kako se ljuto vara!

Daj beraču pest cekinov,
razigraj obraz trpinov
z radostno novico,
z lekrom ranjencu postrezi,
sužniku prijazno sezi
v žuljavo desnico!
A še prej ozmerjaj mene
za „nauke podeljene“!

